

РЕШЕНИЕ

№ 21482

гр. София, 30.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЦВ. М.

при участието на секретаря Т. Ц.
като разгледа докладваното от ЦВ. М. Гражданско дело № 20231110144460 по описа за 2023 година

Предявени са кумулативно обективно съединени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът „.....“ твърди, че е налице облигационно правоотношение, възникнало между него и ответниците В. С. М. и А. Г. М., въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответниците топлинна енергия до топлоснабден имот, находящ се на адрес: „.....“, като те не са изпълнили насрещното си задължение за заплащане на дължимата цена, формирана на база на прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, както и цена на услуга за дялово разпределение. Сочи, че съгласно приложимите общи условия, в случай, че резултатът от изравняването е сума за доплащане, тя се прибавя към първата дължима сума за съответния период, а когато е сума за възстановяване, от нея се приспадат най-старите просрочени задължения на потребителя. Твърди, че съгласно общите условия от 27.06.2016 г., в сила от 10.07.2016 г., купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща същата в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят, което ответниците не са сторили, поради което претендира от тях сумите, както следва: 1 580,88 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., 176,69 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 25.04.2023 г.; 84,22 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., както и 16,00 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 16.07.2020 г. до 25.04.2023 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 16.05.2023 г. до окончателното им заплащане, за които суми по ч. гр. дело № 26356/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 29.05.2023 г., при следните квоти: 1/4 – по отношение на В. С. М., а именно: 395,22 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., 44,17 лв., представляваща

лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 25.04.2023 г.; 21,05 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., както и 4,00 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 16.07.2020 г. до 25.04.2023 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 16.05.2023 г. до окончателното им заплащане, 3/4 – по отношение на В. С. М. и А. Г. М. /при условията на солидарност/, а именно: 1 185,66 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., 132,52 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 25.04.2023 г.; 63,17 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., както и 12,00 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 16.07.2020 г. до 25.04.2023 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 16.05.2023 г. до окончателното им заплащане. Претендира и разноси.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответницата А. Г. М. е подала отговор на исковата молба, с който оспорва исковете при твърдението, че след фактическата раздяла със съпруга си – В. М. преди повече от 20 години живее в друго жилище в гр. София. Сочи, че процесното такова се обитава само от ответника В. М., който считано от 05.08.1999 г. е подал молба – декларация за откриване на партия на негово име при ищеца. Поддържа, че при тези обстоятелства липсва житейска логика за ангажиране на договорната ѝ отговорност за задължението за цена на топлинна енергия, която тя не е потребила, позовавайки се на разясненията, дадени с т. 1 от ТР № 2/2017 г. Заявява, че няма основание да се счита, че е настъпила промяна в обстоятелствата, деклариранни в молбата – декларация от 05.08.1999 г., поради което качеството потребител на топлинна енергия по отношение на процесния имот принадлежи единствено на другия ответник по делото – В. М., който е живял в него в рамките на исковия период. Оспорва и претенцията за мораторна лихва, тъй като не е поставена в забава, доколкото не са ангажирани доказателства за публикуване на общата фактура за съответния отоплителен сезон на интернет – страницата на продавача. Оспорва и претенцията за цена на услуга за дялово разпределение, тъй като тя не се извършва от ищеца, а от „..... Изрично заявява, че не оспорва размера на вземанията за главници и лихви, а единствено основанието за тяхната дължимост, поради което счита, че доказателствените искания на ищеца за допускане на СТЕ и ССЧЕ не се явяват необходими. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявените искове. Претендира и разноси.

Отговор на исковата молба е подал и ответникът В. С. М., който оспорва исковете при твърдението, че не е доказано кои лица се явяват наследници на Е. Ж., което е самостоятелно основание за отхвърлянето им по отношение на претендираната от него 1/4 част от исковите суми. Оспорва и претенцията за мораторна лихва, тъй като не е поставен в забава, доколкото не са ангажирани доказателства за публикуване на общата фактура за съответния отоплителен сезон на интернет – страницата на продавача. Оспорва и претенцията за цена на услуга за дялово разпределение, тъй като тя не се извършва от ищеца, а от „..... Изрично заявява, че не оспорва размера на вземанията за главници и лихва, а единствено основанието за тяхната дължимост, поради което счита, че доказателствените искания на ищеца за допускане на СТЕ и ССЧЕ не се явяват необходими. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявените искове. Претендира и разноси.

Третото лице – помагач на страната на ищеца – „..... не изразява становище по предявените искове.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ.

Основателността на исковете за цена на потребена топлинна енергия и цена на услуга за дялово разпределение предполага установяване от ищеца наличието на следните предпоставки: облигационно правоотношение с предмет продажба /доставка/ на топлинна енергия между топлофикационното дружество, в качеството му на продавач, и потребителя, в качеството му на купувач; продавачът реално да е изпълнил задължението си да достави твърдяното количество топлоенергия до имота в претендираната стойност и за купувача да е възникнало насрещно задължение за заплащане на уговорената цена, както и, че през исковия период в сградата, в която се намира процесният топлоснабден имот, е извършвана услуга за дялово разпределение от лице, с което е сключен договор, при което е възникнало насрещно задължение за заплащане на нейната цена.

С определение от 17.09.2023 г. съдът е отделил за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че в рамките на исковия период сградата – етажна собственост, в която се намира процесният имот, е била топлоснабдена, както и, че ищецът е доставил до него твърдяното количество топлинна енергия, чиято цена се равнява на посочената от него стойност от 1 580,88 лв. За безспорно е отделено още, че в рамките на исковия период от страна на „...“ /с предишно наименование „Бруната България“ ООД/ е извършвана услуга за дялово разпределение, чиято цена се равнява на посочената от ищеца стойност от 84,22 лв.

Ето защо, спорните по делото въпроси касаят основно две групи обстоятелства, а именно: притежават ли ответниците качеството потребител на топлинна енергия и ако да – какъв е обемът, до който следва да бъде ангажирана договорната им отговорност.

Съгласно разпоредбите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ /приложима редакция след 17.07.2012 г., а с това и в рамките на процесния период/ потребител, респ. клиент на топлинна енергия за битови нужди е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Следователно, тази законова уредба сочи за купувач /страна/ по договора за доставка на топлинна енергия собственикът на топлоснабдения имот или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване, като законодателят е обвързал това качество с реалното ползване на съответния вид енергия. Именно то е задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни отношения с ищцовото дружество. В случая, при съвкупна преценка на писмените доказателства по делото – нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 25, том I, нот. дело № 27/1998 г., нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот по реда и условията на ЗУЖВГМЖСВ № 199, том II, нот. дело № 353/2006 г., списък на живущите в, удостоверение за идентичност на адрес с изх. № 68-00-346/24.03.2015 г., издадено от „ГИС София“ ЕООД, според което стар административен адрес: съответства на настоящ административен адрес: ж. к. „Христо Смирненски“, бл. 74, удостоверение за наследници с изх. № 0800-430/06.10.2023 г., издадено от община Сливен, според което Е. Ж. М. е починала на 29.11.2012 г., оставяйки за единствен свой наследник по закон – В. С. М. /син/, удостоверение за сключен граждански брак № 731/27.07.1991 г. между В. С. М. и А. Г. М., съдът приема за установено, че в рамките на исковия период двамата ответници се легитимират като съсобственици на процесния недвижим имот при посочените от ищеца с исковата молба квоти, респ. същите следва да отговарят за вземанията за цена на топлинна енергия и цена на услуга за дялово разпределение, касаещи същия, съобразно обема на правата си в съсобствеността. Най-напред, от съдържанието на представения нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 25, том I, нот. дело № 27/1998 г. /л. 19-20 от делото/ се установява, че въз основа на прехвърлителната сделка от 23.11.1998 г. купувачите по нея - В. С. М. и А. Г. М. са придобили собствеността върху апартамент № 71, находящ се

в в сграда на заедно с таван № 19, както и прилежащите му 1,342 % идеални части от общите части на кооперацията и отстъпеното право на строеж върху държавна земя, като с оглед представеното удостоверение за идентичност на административен адрес, издадено от „ГИС София“ ЕООД, същият изцяло съответства на процесния недвижим имот, за който се отнасят и заявените с исковата молба претенции. В същото време въз основа на данните, отразени в представеното удостоверение за сключен граждански брак № 731/27.07.1991 г. /л. 92 от делото/, става ясно, че в момент, предхождащ по време покупко-продажбата от 23.11.1998 г. двамата ответници са встъпили в брак, като при липсата на данни по делото за последващото му прекратяване съдът приема, че въз основа на придобивната сделка процесният апартамент № 71 е бил придобит от тях в режим на съпружеска имуществена общност – арг. чл. 103 от ЗПР на СК от 1979 г. (отм.). Също така от съдържанието на представения нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот по реда и условията на ЗУЖВГМЖСВ № 199, том II, нот. дело № 353/2006 г. /л. 21-22 от делото/ става ясно, че на 30.05.2006 г. двамата съпрузи са се разпоредили в полза на наследодателката на ответника В. М. – майка му Е. Ж. М. с 1/4 идеална част от правото на собственост върху процесния имот, което означава, че след тази прехвърлителна сделка те са останали носители на общо 3/4 идеални част от правото на собственост върху него, притежавани при условията на съпружеска имуществена общност, което означава, че на основание чл. 32 СК до посочения обем от правата си те следва да отговарят солидарно за задълженията във връзка с ползването му. На следващо място по делото няма данни до момента на смъртта си – на 29.11.2012 г. наследодателката на ответника В. М. – Е. М. да се е разпоредила притежаваната от нея 1/4 идеална част от правото на собственост върху жилището, придобита от нея въз основа на покупко-продажбата от 30.05.2006 г., поради което съдът приема, че тя е била част от наследственото ѝ имущество, а това означава, че на основание наследствено правоприемство е придобита от сина ѝ – ответникът М. – арг. чл. 5, ал. 2 ЗН. В същото време по делото няма данни относно осъществяването впоследствие на други юридически факти, довели до промяна в обема на притежаваните от двамата ответници права, а именно: 1/4 – по отношение на В. С. М., придобита по наследяване след смъртта на майка му, и 3/4 – по отношение на В. С. М. и А. Г. М., придобити при условията на съпружеска имуществена общност въз основа на придобивната сделка от 26.11.1998 г., поради което съдът прави извод, че включително и в рамките на исковия период – 01.05.2020 г. – 30.04.2022 г. той също е бил притежаван от тях при посочения обем от права, в какъвто смисъл са и изложените от ищеца с исковата молба твърдения, обосноваващи основанието за ангажиране на отговорността им. В случая, този извод на съда не се разколебава от данните, удостоверени в представената декларация по чл. 14 ЗМДТ, съдържаща отразяване, че всеки един от тях е собственик на половината от процесното жилище – по 1/2, тъй като тя отразява удостоверените в нея обстоятелства към момента на подаването ѝ – 01.06.1999 г., но не и впоследствие настъпилите такива при осъществяване на прехвърлителната сделка от 30.05.2006 г. Ето защо, с оглед действащата нормативна уредба в областта на енергетиката съдът приема, че именно ответниците се легитимират като потребители на топлинна енергия по отношение на процесния имот в рамките на исковия период, поради което именно те следва да отговарят за вземанията за цена на топлинна енергия и цена на услуга за дялово разпределение, касаещи същия, при следните квоти: 1/4 - по отношение на В. С. М. и 3/4 - по отношение на В. С. М. и А. Г. М. /при условията на солидарност/. Действително, представена е молба – декларация за откриване на партия от 05.08.1999 г. /л. 23-24 от делото/, изходяща от ответника В. М., но това обстоятелство е ирелевантно за възникване на качеството потребител на топлинна енергия, доколкото действащата нормативна уредба в областта на енергетиката свързва това качество единствено с титулярство на право на собственост или ограничено вещно право на ползване, а в случая първото измежду двете е установено. Тук следва да се отбележи, че по делото не са ангажирани никакви доказателства в подкрепа на поддържаната от ответницата А. М.

защитна теза, че не тя, а единствено ответникът М. е обитавал процесното жилище в рамките на исковия период, тъй като двамата се намират във фактическа раздяла помежду си. Нещо повече, видно от служебно извършената в хода процеса справка за регистрирани постоянен и настоящ адрес /л. 14 от заповедното дело/ тя е адресно регистрирана именно на адреса на процесния апартамент № 71, което по-скоро поражда индиция, че тя също го обитава.

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ облигационните правоотношения между страните се регламентират от публични известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР. Според изричната разпоредба на чл. 150, ал. 2 ЗЕ общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите. Следователно, приемането на общите условия от абоната става по силата на закона, след изтичане на срока за възражения и/или отправено искане към ищеца за уговаряне на индивидуални такива. По делото нито се твърди, нито се доказва ответниците да са възразили срещу прилаганите от ищеца общи условия или да са предложили сключването на индивидуално споразумение с него, поради което и с оглед изложените по-горе съображения, че в рамките на исковия период те са били носители на съответна идеална част от правото на собственост върху процесния апартамент № 71 съдът прави извод, че между тях и ищеца е възникнало договорно правоотношение по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ, разпределението на топлинна енергия в сграда - етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение, а дяловото разпределение на топлинна енергия между страните в сградата се осъществява от топлопреносното предприятие или от доставчик на топлинна енергия самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Топлинната енергия за отопление на сграда – етажна собственост се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите в сграда – етажна собственост – арг. чл. 142, ал. 2 от ЗЕ. Съгласно чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда – етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти. В случая, видно от протокол от общо събрание на етажната собственост от 20.09.2002 г., списък към него и договор № 2061 от 25.09.2002 г. /л. 25-28 от делото/, както и индивидуалните справки за топлинна енергия /л. 97-98 от делото/ в рамките на исковия период услугата по извършване на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода в сградата - етажна собственост, находяща се на адрес:, е била възложена и извършвана от третото лице – помагач -, като това обстоятелство е отделено и за безспорно с доклада по делото от 17.09.2023 г., срещу който ответниците не са възразили.

Ето защо, в качеството им на собственици на самостоятелен обект в топлоснабдена сграда – етажна собственост, те дължат заплащането на цената на доставената и потребена в него топлинна енергия, чиято стойност не се спори, че се равнявана на посочената от ищеца сума от 1 580,88 лв., начислена за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., като при съобразяване на дълга на всеки един от тях поотделно, то на самостоятелно основание В. С. М. се явява задължен за сумата от 395,22 лв. /1/4 от 1 580,88 лв./, но също така и за сумата от 1 185,66 лв. /3/4 от 1 580,88 лв./, дължима при условията на солидарност с ответницата А. Г. М.. Последната също се явява задължена за сумата от 1 185,66 лв. /3/4 от 1 580,88 лв./, дължима при условията на солидарност с ответника В. С. М.. Именно в посочените стойности са заявените от ищеца претенции, поради което предявените срещу тях главни

искове за цена на топлинна енергия се явяват основателни и следва да бъдат уважени изцяло.

Към стойността на задължението за цена на топлинна енергия следва да се добавят и дължимите годишни такси за извършваната услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., чиято обща стойност не се спори, че се равнява на посочения от ищеца размер от 84,22 лв. Това е така, тъй като съгласно чл. 22 от Общите условия на ищеца дяловото разпределение на топлинната енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на етажната собственост. Клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец. Съгласно чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сградата – етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл. 151, ал. 1 ЗЕ при спазване на изискванията на тази наредба и приложението към нея.

В чл. 36 от общите условия на ищеца е предвидено, че клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиентите търговец, като стойността се формира от: цена за обслужване на сградата на клиент и цена на отчитане на един уред за дялово разпределение. Редът и начинът за заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите.

С договора от 09.06.2020 г., в сила от 01.05.2020 г. /л. 35-41 от делото/, сключен между ищеца и „.....“, страните са договорили заплащане от „.....“ на ползваните услуги съгласно Приложение № 2, въз основа на броя обслужвани имоти и броя средства за дялово разпределение в тях. Договорено е цената да се определя първоначално и да се актуализира ежегодно до 30-ти април за следващия отчетен период. Както се посочи по-горе, представен е и договор от 25.09.2002 г., сключен между етажните собственици в процесната сграда и фирмата за дялово разпределение, с който страните са договорили отделна абонаментна цена за отчитане на показанията на индикаторите за разпределение на топлинна енергия и разхода за отопление, водомерите за топла вода, поддръжката на монтираните уреди и изготвянето на обща и индивидуални сметки.

Ето защо, предвид ангажираните по делото доказателства, ищецът „.....“ се легитимира като носител на вземането за цена на извършваната услуга дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., чиято обща стойност съдът приема, че възлиза на посочената от ищеца сума от 84,22 лв., която не се твърди и не се доказва да е била заплатена от ответниците. Отново при съобразяване на дълга на всеки един от тях поотделно, то на самостоятелно основание В. С. М. се явява задължен за сумата от 21,05 лв. /1/4 от 84,22 лв./, но също така и за сумата от 63,17 лв. /3/4 от 84,22 лв./, дължима при условията на солидарност с ответницата А. Г. М.. Последната също се явява задължена за сумата от 63,17 лв. /3/4 от 84,22 лв./, дължима при условията на солидарност с ответника В. С. М.. Именно в посочените стойности са заявените от ищеца претенции, поради което предявените срещу тях главни искове за цена на услуга за дялово разпределение също се явяват основателни и следва да бъдат уважени изцяло.

Като законна последица от предявяване на исковете, всяка една от посочените по-горе суми за главница следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 16.05.2023 г. до окончателното им заплащане.

По искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Основателността на исковете за заплащане на лихва за забава предполага установяване от ищеца наличието на следните предпоставки: главен дълг; изпадане на ответниците в забава и размера на обезщетението за забава.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от общите условия на ищеца от 2016 г., в сила от 11.08.2016 г., относими към релевантния период, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 в 45 – дневен срок от изтичане на месеца, за който се отнасят, а не от датата на публикуване на общата фактура на интернет – страницата на продавача, поради което ирелевантно се явява това обстоятелство за поставянето на ответниците в забава. Ето защо, за вземанията за цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. не е необходимо отправянето на покана или предприемането на други действия от страна на ищеца /така решение № 4273 от 16.07.2020 г. на СГС по в. гр. д. № 11883/2019 г./. Определен по реда на чл. 162 ГПК с помощта на електронен онлайн калкулатор, размерът на лихвата за забава върху възприетата от съда главница за цена на топлинна енергия в общ размер на 1 580,88 лв., дължима за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., се равнява на сумата от 265,38 лв., начислена за претендиращия период от 15.09.2021 г. до 25.04.2023 г., т. е. повече от претендираната от ищеца такава от 176,69 лв. Ето защо, с оглед принципа на диспозитивното начало предявените срещу ответниците акцесорни искове за лихва за забава върху главницата за цена на топлинна енергия също се явяват основателни и следва да бъдат уважени изцяло в пълните заявени размери.

По отношение на задължението за цена на услуга за дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. В случая, по делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението по чл. 410 ГПК в съда – 16.05.2023 г. и касаеща процесния период, поради което в тази част акцесорната претенция за сумата от общо 16,00 лв., начислена за периода от 16.07.2020 г. до 25.04.2023 г., се явява неоснователна и следва да се отхвърли изцяло спрямо всеки един от ответниците.

По отговорността за разноските:

В съответствие със задължителните разяснения, дадени с т. 12 на ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК, ВКС, съдът следва да се произнесе по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. Предвид изхода на спора – частична основателност на предявените искове, право на разноски има всяка от страните, съразмерно с уважената, респ. отхвърлената част. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на заявителя - ищец следва да се присъдят направените разноски в производството по ч. гр. дело № 26356/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, както и в исковото производство, съразмерно с уважената част от исковете, които съответно възлизат на 86,41 лв. – платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, както и на 177,89 лв. – платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение. Съдът определи в минимален размер юрисконсултското възнаграждение на заявителя - ищец в двете съдебни производства на основание чл. 78, ал. 8 ГПК /изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г./, вр. чл. 37 от Закон за правната помощ и съответно чл. 26 от Наредбата за заплащането на правната помощ /по отношение на юрисконсултското възнаграждение в заповедното производство/ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ /по отношение на юрисконсултското възнаграждение в исковото производство/, като съобрази вида и обема на извършената дейност от процесуалните му представители, както и липсата на фактическа и правна сложност на делото, приключило в рамките на едно открито съдебно заседание, без събирането на допълнителни доказателства освен първоначално допуснатите. При това положение, с оглед обема на отговорността на всеки един от ответниците, то само В. С. М. следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 21,60 лв. – разноски по заповедното дело, както и сумата от 44,47 лв. – разноски по исковото дело, а двамата с А. Г. М. следва да бъдат осъдени да заплатят на ищеца сумата от 64,81 лв. – разноски по заповедното дело, както и сумата от 133,42 лв. – разноски по исковото дело. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2 ЗАДв. заявителят – ищец следва да бъде осъден да заплати в полза на адв. В. И., съразмерно с отхвърлената част от исковете, сумите, както следва: 41,37 лв. - адвокатско

възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство в полза на В. М. в заповедното производство, както и 82,75 лв. – адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство в полза на В. М. в исковото производство, както и сумата от 1,72 лв. – адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство в полза на А. М. в заповедното производство, както и сумата от 3,44 лв. – адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство в полза на А. М. в исковото производство.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „....., ЕИК, със седалище и адрес на управление: срещу В. С. М., ЕГН *****“, с адрес:, ет. 17, ап. 71, кумулативно обективно съединени установителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че В. С. М. дължи на „..... сумата от **395,22 лв.**, представляваща цена на топлинна енергия по отношение на топлоснабден имот, находящ се в, за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г.; сумата от **21,05 лв.**, представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 16.05.2023 г. до окончателното им заплащане, както и сумата от **44,17 лв.**, представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 25.04.2023 г., за които суми по ч. гр. дело № 26356/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 29.05.2023 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение в размер на 4,00 лв. за периода от 16.07.2020 г. до 25.04.2023 г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „....., ЕИК, със седалище и адрес на управление: срещу В. С. М., ЕГН ***** и А. Г. М., ЕГН *****“, и двамата с адрес:, ет. 17, ап. 71, кумулативно обективно съединени установителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че В. С. М. и А. Г. М. дължат солидарно на „..... сумата от **1 185,66 лв.**, представляваща цена на топлинна енергия по отношение на топлоснабден имот, находящ се в, за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г.; сумата от **63,17 лв.**, представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 16.05.2023 г. до окончателното им заплащане, както и сумата от **132,52 лв.**, представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 25.04.2023 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение в размер на 12,00 лв. за периода от 16.07.2020 г. до 25.04.2023 г.

ОСЪЖДА В. С. М., ЕГН *****, с адрес:, ет. 17, ап. 71 да заплати на „....., ЕИК, със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **21,60 лв.**, представляваща разноси в производството по ч. гр. дело № 26356/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **44,47 лв.**, представляваща разноси в исковото производство.

ОСЪЖДА В. С. М., ЕГН ***** и А. Г. М., ЕГН, и двамата с адрес:, ет. 17, ап. 71 да заплатят на „....., ЕИК, със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **64,81 лв.**, представляваща разноси в производството по ч. гр. дело № 26356/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **133,42 лв.**, представляваща разноси в исковото производство.

ОСЪЖДА „....., ЕИК, със седалище и адрес на управление: да заплати в полза на адв. В. Б. И. от ПАК с ЛНЧ, с адрес на кантората: гр. София,, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2 ЗАдв., сумата от **41,37 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство в полза на В. М. в производството по ч. гр. дело № 26356/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **82,75 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство в полза на В. М. в исковото производство.

ОСЪЖДА „....., ЕИК, със седалище и адрес на управление: да заплати в полза на адв. В. Б. И. от ПАК с ЛНЧ, с адрес на кантората: гр. София,, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2 ЗАдв., сумата от **1,72 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство в полза на А. М. в производството по ч. гр. дело № 26356/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **3,44 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство в полза на А. М. в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на третото лице – помагач на страната на ищеца – „.....

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____